

[Alvilda Larsen.]

maalet, om frem for alt Domstolene i Fremtiden vil være villige til at dømme efter Lovens virkelige Aand og Bogstav.

Selv om Lovforslaget skaber Mulighed for en tilfredsstillende Domfældelse af den særlige Art af Krigsforbrydere, som vi her har at gøre med, er det dog kun den mindste Del af Værnemagerproblemet, der løses ved Gennemførelsen af dette Lovforslag. Der er stadig væk Spørgsmaalet om Konfiskation som den eneste Straf over for den største Kreds af Værnemagere, de, som har tjent tykt paa Samhandelen med Tyskerne, men som ikke har gjort sig skyldige i de Utilbørigheder, som straffes med Frihedsstraf. Det er vel nok den største Kategori af Værnemagere, og dem rammer man kun ved en Konfiskationslov, som inddrager alt, hvad de har tjent.

Jeg vil gerne have Lov til at spørge Justitsministeren, hvad man skal gøre ved f. Eks. de saakaldte aandelige Værnemagere. Jeg tænker paa alle de Mennesker, som har skrevet Ting og udgivet Bøger, der har været i Besættelsesmagtens Interesse. Der er adskillige Tilfælde, hvor Forfattere i Spekulationsøjemed har udgivet Bøger og har faaet store Honorarer udbetalt gennem Nationalbanken.

I Forslagets § 2 taler man om dem, som paa utilbørlig Maade har samarbejdet med Besættelsesmagten, og i § 4 gøres der nærmere Rede for, hvilke Kategorier man tænker paa. Der tales her i Stk. 1 om de Personer, som selv har været aktive for at faa Forretningsforbindelse indledet, fortsat eller udvidet, „uden at der derved i dansk Interesse er opnaaet væsentlige Fordele“. Jeg mener, det er noget uklart. De tiltalte vil vel altid hævde, at de har handlet i Landets Interesse, og Meningen maa vel saa være, at den Fordel, der vindes for Landet, skal være saa stor, at den har præget Landets Forsyningssituation. Jeg synes, det burde have været tydeligere fremhævet i selve Lovparagraffen.

I Stk. 2 tales om dem, der „i tysk Interesse har foretaget en Omlægning af Virksomheden eller ydet eller søgt at yde større eller hurtigere Produktion end efter Omstændighederne paakrævet“. Jeg mener, at dette Udtryk „efter Omstændighederne paakrævet“ giver større Bevægelsesfrihed for Forsvaret, end nødvendigt og godt er.

Endvidere er der det Spørgsmaal, om man ikke, naar Talen er om den utilbørlige Adfærd, som omtales i § 4, burde have medregnet alle de Personer, som har givet Frokoster eller har holdt Taler for paa den

Maade at opnaa forretningsmæssige Fordele, og endvidere de Personer, som direkte har fabrikeret Forretningsforhødenheder for tysk Regning.

§ 11 taler om Nettofortjenesten, som skal inddrages til Fordel for Statskassen. Vi for vor Del mener, at Bruttofortjenesten her burde have været det normale. I Bemærkningerne til denne Paragraf taler man om, at man har fundet det rimeligt, at Nettofortjenesten var Udgangspunkt for industri- og haandværksmæssige Virksomheder, medens Bruttofortjenesten skulde være Udgangspunkt for Handelsvirksomhedernes Vedkommende. Vi mener, at det maaske havde været rigtigst, om man havde gjort Bruttofortjenesten til Udgangspunktet, til det normale.

Endvidere mener vi i den Forbindelse, at det vilde have været rimeligt, om det i Loven var blevet bestemt, at Fyldestgørelsen for Konfiskationskravet fortrinsvis blev søgt i de Objekter, som den tiltalte har anvendt til sin ulovlige Forretningsvirksomhed. Vi finder det noget urimeligt, at saadanne Personer som f. Eks. Werner Grundahl Hansen blot skal erlægge Konfiskationsbøbet kontant. Det drejer sig her om Virksomheder, som direkte, udelukkende, hele Tiden kun har arbejdet for Tyskerne, og naar det drejer sig om den Slags, mener vi, at det burde være Fabrikken der blev konfiskeret.

Med Hensyn til Ankespørgsmaalet, som er omtalt i § 9, vil jeg i Modsætning til, hvad der er sagt fra anden Side, udtale, at vi anser det for at være en uheldig Omstændighed, at der i dette Lovforslag er aabnet Adgang til en Anke, som ikke findes i Straffelovstillægget af 1. Juni. Vi mener, at denne Adgang til fri Anke vil belaste Domstolene og i allerhøjeste Grad forhøje Sagerne, og det er jo først og fremmest det, Befolkningen ikke gerne ser.

Med disse Bemærkninger vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Hoff: Da dette Ting for 2½ Maaned siden havde Landsforræderiloven til første Behandling, fremhævede jeg, at det var uberegtiget at klage over, at der var gaaet saa lang Tid, inden Forslaget blev forelagt, og at der snarere var Grund til at komplimentere den højtærede Justitsminister for, at han saa relativt hurtigt efter Besættelsens Ophør havde kunnet forelægge et saa omfattende Forslag. Det blev ogsaa ved den Lejlighed fremhævet, at Forræderiloven kun udgjorde en Del, om end en meget vigtig